

være berettiget til at fjerne dem paa hvilken Maade, han bedst veed og kan, da menes dermed formodentlig, at den Paagældende skal, hvis det førdres, kunne bevise, at han ikke har været istand til at optage Dyrene. Saa Henseende maa jeg imidlertid bemærke, at man vel kan bevise, at anden Mand's Dyr have været tilstede i Ens Korn i det og det Antal og til den og den Tid, men at Kreaturerne ikke have kunnet optages, er Noget, som ikke med Rimelighed kan forlanges bevist. Ved at udelade den Bestemmelse, at et Kreatur altid skal optages, vil man slippe hørt fra mange Ulemper, og jeg tror, der i saa Henseende er Anledning til at støtte Gieren af Jorden, da det jo er bekendt nok, at, naar der saaledes gjøres Skade paa Kornet, da sker det meget ofte dels af ren Chikane, dels af Eigeegyldighed og Egennytte. Jeg haaber imidlertid, at den ærede Minister ikke vil være utilboielig til, naar der træffes andre Bestemmelser, som fyldestgjøre Diemedet, da at gaa ind paa Forandringer i det nævnte Punkt. — Hvad angaar Veifreden, da finder jeg, tildels i Overensstemmelse med hvad der allerede er udtalt, at Bestemmelserne ere altsomrede strengere. De forekomme mig saa meget mere ubillige, som man for to Aar siden, da man forhandlede Loven om Hegn, ikke vilde paalægge Beiene den samme Forpligtelse, som der paalagdes anden Jord. Desto mere forunderligt er det, at man her ikke alene vil stille Veibestyrrelserne sammen med andre Lodsetere, men endogsaa vil stærke Bestemmelserne udover, hvad der er fornødent for at sikke Veifreden og forebygge Beienes Beskadigelse. — Hvad angaar Hundene, da tror jeg, at de naturligt maatte have en Plads i § 4, saa at man havde Lov til at drive dem bort, naar man ikke kan faa fat paa dem; thi de kunne ikke alene være farlige haade for Børn og for voksne Menneffer, men de afstedkomme ogsaa ofte andre Ulykker, idet de f. Ex. jage efter Faarene, og selv om de ikke ligefrem angribe dem, saa dog forårsage, at de rive sig løs og spilere Andres Kornmarker.

Ogenbøll: Jeg kan være enig med den sidste ærede Tale forsaavidt, som ogsaa jeg

har set paa dette Lovforslag, med stor Tilfredsstillelse. Det er vist heldigt at faae nogle nye, eller som jeg hellere vil sige, nogle supplerende Bestemmelser til dem, vi have, og jeg kan ingenlunde være enig med den første ærede Tale i, at den høitærede Minister skulde være gaaet altsomrede radikalt tilværks ved Affattelsen af dette Lovforslag. Navnlig kunde jeg heller ikke komme til det Resultat ved at høre de forskjellige Ankeposter, som det ærede Medlem fremsatte, thi det, som han nævnedes, var egentligt slet ikke Andet, end hvad der allerede nu er gjældende Ret. Det ærede Medlem opholdt sig saaledes ved § 1 og sagde, at det var en altsomrede streng ny Bestemmelse, at, naar en Mand's Kreaturer kom ind paa anden Mand's Grund, skal han give Erstatning for Skade paa Hegn, Grøfter, Beie, Broer og deslige; men det ærede Medlem har overset, at der her kun er Tale om Erstatning, i hvilken Henseende det jo dog er en gammel Regel, at, naar Ens Kreaturer komme ind paa fremmed Grund og der gjøre Skade, da maa man give Erstatning derfor; jeg tror derfor ikke, at denne Paragraf just kan siges at være for streng. Derimod turde der være Anledning til at gjøre en anden Bemærkning ved denne Paragraf. Der staar nemlig, at Enhver er pligtig til paa alle Aarets Tider at holde sine Husdyr paa sit Eget, hvorpaa det tilføies: „komme de desuagtet ind paa anden Mand's Grund, uden at nogen særlig Hjemmel dertil Hayes“. Jeg veed nu ikke rigtig, hvorledes dette er at forstaa. Denne Paragraf er nemlig forøvrigt optagen efter Forordningen af 9de Jult 1817, men den omtalte Sætning er her indskudt, og man kunde derfor meget vel læse Paragrafen saaledes, at, naar man havde særlig Hjemmel til at lade sine Kreaturer komme ind paa anden Mand's Grund, skulde man ikke erstatte den Skade, de muligen maatte forårsage. Det kan jo imidlertid ikke være Meningen, og jeg tror derfor, at det vilde være heldigt, om den citerede Bestemmelse helt gik ud. — Det ærede Medlem nævnedes dernæst § 4, hvilken Paragraf ligeledes er bleven omtalt af de andre ærede Talere. Jeg tror nok, at denne Paragraf kunde affattes paa en saadan Maade,